

עלון שבועי נחלת שדה

חידושי תורה בדרך הדרוש
והאגדה על פרשת השבוע

מאת מחבר סדרת הספרים "נחלת שדה" על התורה והמועדים

453 פ"ג י"ג
לתגובות/הערות/דרשות והרצאות ניתן לפנות לטלפון – 050-4145482
ניתן לקבל את העלון במייל etayba1@gmail.com

הנושא: "אל נא רפא נא לה"

בהזכרת שמו קצת התעוררות הדין עליו, אע"פ שקרוב לשכר ע"י התפילה, מ"מ לפעמים איכא קצת הפסד ע"י הזכרת שמו, משא"כ כשמתפלל בפני החולה אין צריך להזכיר את שמו אז טוב לו, והיינו הנכנס לבקר את החולה מתפלל עליו שיחיה, כי לא צריך להזכיר את שמו, משא"כ מי שאינו מבקרו ואינו בפניו זה צריך להזכיר את שמו בתפילתו, ולפעמים יארע לו הפסד בדבר, אע"פ שמתפלל עליו שיחיה.

ובדרך זו פירש החתם סופר בספרו תורת משה (פרשת תולדות) על הפסוק "ויעתר יצחק לנכח אשתו" וז"ל: הנה נקטינן שהמתפלל על חבירו צריך להזכיר שם אביו או אמו, ויצחק לא רצה להזכיר שם אבותיו של רבקה שרשעים היו, אבל אם המתפלל עומד אצל החולה אין צריך להזכיר את שמו, ועל כן התפלל לנכח אשתו, וסמך הכתוב נתינת טעם לזה למה לנכח אשתו בעבור שהיתה בת בתואל וגו' אחות לבן הארמי שהיתה ממשפחת מגונה ולא רצה להזכיר את שם בתפילתו כי ע"ז יש לחוש לקטרוג.

אלא שהקשה בגליוני הש"ס על הגמרא בתענית (כג:): שמספרת שם: "רבי מני הוה שכיח קמיה דרבי יצחק בן אלישיב. אמר ליה: עתידי דבי חמי קא מצערו לי. - אמר: ליענו, ואיענו. - אמר: קא דחקו לי. - אמר: ליעתרו, ואיעתרו. - אמר: לא מיקבלי עלי אינשי ביתי. - אמר ליה: מה שמה? - חנה. - תתייפי חנה, ונתייפת. - אמר ליה: קא מגנדרא עלי. - אמר ליה: אי הכי - תחזור חנה לשחרוריתה. וחזרה חנה לשחרוריתה". ולכאורה אין צריך לומר את שם החולה ומדוע שאל לשמה?

וכן קשה מהא דאיתא שם (דף כה:): הוה ליה (לרבי חנינא בן דוסא) ההיא שיבתא דקא בניא ביתא. ולא מטו כשורי. אתיא לקמיה, אמרה ליה: בניתי ביתי ולא קמטו כשוראי. - אמר לה: מה שמך? אמרה ליה: איכו. - אמר: איכו נימטו כשוריך. תנא: הגיעו, עד שיצאו אמה לכאן ואמה לכאן". ושוב קשה, מדוע היה צריך לדעת את השם?

הנה את הקושיה ראשונה ניתן ליישב על פי דברי החתם סופר שכתב לחלק בין בפניו לשלא בפניו דאז צריך להזכיר את השם, לכן היה צריך לשאול את שם של האשה, כיון שלא היתה שם, אבל הקושיה מהגמ' בדף כ"ה עדיין במקומה עומדת (ועי' מה שתירץ בזה רבינו יוסף חיים בספרו בן יהוידע).

ולכן נראה לומר ביאור חדש בדברי הגמרא מדוע אין צריך להזכיר שמו של החולה. בהקדם: מסופר על הבבא סאלי זת"ב כי פעם אחת לא חש בטוב ולא היתה ברירה אלא

"ויעקב משה אל ה' לאמר אל נא רפא נא לה".

הגמרא בברכות (לד.) אומרת: אמר רבי יעקב אמר רב חסדא: כל המבקש רחמים על חבירו אין צריך להזכיר שמו, שנאמר "אל נא רפא נא לה", ולא קמדכר שמה דמרים.

והיינו, כשם שמשה רבינו כשהתפלל על מרים לא הזכיר את שמה, כך מן הראוי המתפלל על חבירו החולה שלא יזכיר את שמו.

וביאר הגאון רבי אליהו הכהן בעל שבט מוסר בספרו אזור אליהו (סימן קכ"ז) וז"ל: יש לדקדק דמה איכפת להזכיר שמו, או לא. וי"ל כדאמרו חז"ל (גדרים מא:): אין החולה עומד מחלו עד שמוחלין לו על כל עונותיו, שנאמר (תהלים ק"ג, ג') "הסולח לכל עוונתי הרופא לכל תחלואיכי". גם אמרו "בכסה ליום חגנו" (תהלים פ"א, ד'), שמכסים החדש ואינן מזכירים אותו, כדי שלא ידע השטן ויבא לקטרג בו'. (לבוש אר"ח סימן תקפ"א, סק"א). גם כן בנדון זה, אין להזכיר שם החולה בתפילה, כדי שלא ידע השטן על מי מתפללים ויבוא לבטל תפילתו, שאינו ראוי לרפאו, שעדיין לא נמחלו עונותיו של חולה זה ואין ראוי לרפאו. או יקטרג ויביא עצות מרחוק, שראוי שימות מחולי זה. אמנם כשאין מזכירים שם החולה, אינו יודע על מי מתפלל. ובין הכי והכי תפילתו עושה פירות. שאעפ"י שיהיה החולה בן מות, הקב"ה שומע תפלת זה המתפלל עליו, וגוזר עליו חיים, ומטה כלפי חסד, אולי יחזור בתשובה, כי לא יחפוץ במות המת.

בדומה לזה כתב החתם סופר בחידושו למסכת נדרים (מ.) אלא שכתב לחלק בין אם המתפלל עומד בפני החולה לבין אם אינו עומד בפני החולה.

וכן כתב על דברי הגמרא שם שאומרת: 'כי אתא רב דימי אמר, כל המבקר את החולה, גורם לו שיחיה, וכל שאינו מבקר את החולה, גורם לו שימות. מאי גרמא, אילימא כל המבקר את החולה, מבקש עליו רחמים שיחיה, וכל שאין מבקר את החולה, מבקש עליו רחמים שימות. שימות סלקא דעתך? אלא, כל שאין מבקר חולה, אין מבקש עליו רחמים לא שיחיה ולא שימות'. [ופירש הרא"ש: וזו היא רעה גדולה, שאם היה מבקרו היה מבקש עליו רחמים, ואפשר שעת רצון הוא, ותהיה תפילתו נשמעת. ומניעות הביקור גורם שימות. ובר"ן: ומשום הכי קאמר דהמבקר חולה מועילו בתפלתו אפילו לחיות, מפני שהיא תפילה יותר מועלת].

ומבאר החתם סופר וז"ל: יראה לפרש ע"פ מה שאמרו חז"ל (ברכות לד.) המבקש רחמים בפני החולה אין צריך להזכיר את שמו, כדכתיב "אל נא רפא נא לה", וכתבו המקובלים כי יש

להזעיק רופא שיבוא ויבדוק את הרב. הגיע הרופא הראשון אולם הבבא סאלי דחה אותו ולא הרשה לו לבדוק אותו וביקש שיביאו רופא אחר. הביאו רופא אחר, אולם גם הוא לא מצא חן בעיני הבבא סאלי והיו צריכים להביא רופא שלישי, אולם גם הוא לא מצא חן בעיני הרב, רק הרופא הרביעי הסכים הבבא סאלי שיבדוק אותו. והוא אכן בדק את הרב ונתן לו רשימה של תרופות שמוטל עליו לקחת.

לאחר מכן ביקש הבבא סאלי מהרופא, שיקח מעט שקדים ויבדק עליהם. אולם הרופא סרב מחמת שהוא אלרגי לשקדים. אבל הבבא סאלי התעקש ואמר, אם אינך לוקח את שלי גם אני לא אקח את שלך...

הרופא חשש אבל הבבא סאלי הבטיח לו שאם יאכל תעבור לו האלרגיה, ואכן אכל את השקדים ובדרך פלא עברה לו האלרגיה.

אחרי שיצא שאלו את הבבא סאלי למה שלחת את כל הרופאים ורק אותו הכנסת?

השיב להם הבבא סאלי: כל אלה שבאו לפני לא ראיתי את המלאך רפאל שבא איתם, ורק הוא ראיתי את מלאך רפאל מלווה אותו.

סיפור דומה לזה היה עם המגיד ממעזריטש ז"ע. פעם אחת, עבר יהודי נכבד מווילנא דרך עיר מעזריטש לעסקיו, וכאשר שמע מפליאים את גדולת הרב המגיד נחליט להיכנס ולחלות את פני המגיד הקדוש, ובכניסתו סיפר למגיד, כי על אף ששום בקשה מיוחדת אין לו מאת הצדיק, טרח ובא עד הלום משום שמעו של הצדיק שהגיע לאזניו, ועורר בו את הרצון לזכות ולראות את פניו הקדושים.

נענה המגיד ואמר לו: "תדע, כי לא הרופא מרפא את החולה, כי אם המלאך המתלווה עמו, הוא המביא את הרפואה! ואם הוא רופא המלך מתלווה עמו המלאך רפאל בעצמו..."

נדהם היהודי למשמע התשובה המוזרה שלא ממין השאלה, ולא ידע את נפשו. וכך, כשתמיהה רבתי מנקרת במוחו, יצא ממעזריטש לשוב לדרכו.

לא ארכו הימים, נפל אותו יהודי למשכב ומחלה אנושה דבקה בו. חייו היה בסכנה חמורה, וכל הרופאים שהוזעקו אל מיטתו, נואשו הימנו. בעת ההיא, ערך מלך פרוסיה מסע, ובמהלכו הגיע עם פמלייתו להעיר ווילנא, בתוכם היה גם רופאו האישי, ד"ר גארדיא.

נכנסו ובאו קרובי האיש ההוא אל הרופא לבקש ולהתחנן לפניו שיבוא לטפל בקרובם החולה, ונעתר למבוקשם. כבואו אל מיטת החולה, ואך החל לבדוק, מיד נענה ואמר אל הנוכחים במורת רוח: "לשם מה הזמנתם אותי הנה? כלום מחיה מתים אני?! והלא אפסו כבר כל סיכוייו של החולה להחלים".

משפנה אל כיוון הדלת, בטרם צאתו, העיף הרופא מבט אחרון אל עבר החולה, ולפתע הבחין שפניו השתנו לטובה. חזר הרופא אל המיטה, משתומם על המראה, והתחיל למשש את דופק החולה, והנה ראה כי יש תקוה והתיישב לרשום "רעצעפט", ושיגר שליח לבית המרקחת להביא תרופה מתאימה.

אולם, כאשר אך יצוא יצא השליח, הבחין הרופא בשיפור נוסף, וציוה להחזיר את השליח ורשם תרופה אחרת, בהתאם למצב הנוכחי. משיצא השליח בפעם השניה אל עבר בית המרקחת, ראה הרופא כי לחולה הוטב הרבה וצריך הוא לתרופות אחרות, וצעק שיקראו לשליח ויחזירוהו שוב פעם... ותוך כדי כך, בהביטו אל החולה, ראה שהמחלה הולכת ונעלמת ממנו לאט לאט... התפלא הרופא מאוד על התופעה הזו אשר מעולם לא הסכין ולא ראה כזאת.

תוך זמן קצר התחזק החולה והסב על מיטתו ופנה אל הרופא, אשר עדיין ישב אצלו כולו פליאה, ואמר לו שידע כי לא בסמי תרופה תהיה רפואתו, כי אם על ידי מלאך רפאל שליווה אותו... והוסיף לגלות את אזנו, כי הדברים הללו לא מלבו יאמר, כי אם ממה ששמע מפי קדשו של המגיד ממזריטש.

השתומם הרופא למשמע אזניו, ושאל על מקום משכן כבודו של המגיד הקדוש, ורשמו הרופא בפנקסו, את שמו ושם עירו של המגיד והלך לו.

מני אותו היום, לא מצא ד"ר גארדיא מנוח בנפשו. שורשו ומוצאו היהודי, אשר נשכח כמעט מזכרונו, התעוררו בקרבו

כאש לוהט והחלו לפעום ולטרוד את שלוותו. הוא נזכר בבית אביו, ר' שמשון, הישר והתמים, אשר חלה מעגמת נפש, כאשר סר בנו מדרך התורה והמצוות והחל לרעות בשדות זרים. מצפוננו החל לייסרו מבלי הרפות, וכך נמשך, בכבלים נעלמים מעזריטשה.

כעבור תקופה נוספת של לבטים ותהיות, נטש את חצר המלך וכל הגדולה שהיתה לו שמה, וערק לחצר הרבי ר' בער ממעזריטש, הנמצא בעיירה נידחת בוואהלין, כשבקשתו בפיו: "אנא, רבי! רפאני מחולי הנפש - ואני ארפא אתכם מחולי הגוף".

ואמנם לאחר מכן נשאר ד"ר גארדיא אצל המגיד והסתופף בצילו הקדוש זמן ממושך, "עד שנעשה צדיק גדול, כי היה חכם גדול ונשמה קדושה קודם, אך נפל בעמקי הקליפות על ידי התאוות כו', והרב המגיד הוציאו מעמקי הקליפות והושיבו ברום המעלות".

וכך העיד אודותיו הרה"ק רבי ישראל דוב בער מווילעדיניק ז"ע בספרו הק' שארית ישראל, בתוך דברי ביאור במדריגות הצדיקים (ליקוטים לשער ההתקשרות, מהדו' תשס"ה, עמ' נז) וז"ל: "... והנה עד הבעש"ט ז"ל אשר היה העבודה בסיגופים, היו נותנים כח במלאכי אלקים בבחינת הצמצום, ומהבעש"ט ואילך אשר נתחדשה העבודה על ידי יחודים כו', נותנים כח במלאכי ה' ובמלאכי ה' צבאות. והנה הצדיק הגדול אשר יש כח בידו לעורר רחמים רבים מלמטה על שפל המדרגה, כמו שידוע מהמגיד הגדול ממעזריטש שלקח את הרופא גארדע מעמקי הקליפות והושיבו ברום המעלות, הוא מבחינת מלאך ה' צבאות כנ"ל.

הרי לנו כי כל רופא מלווהו מלאך, וככל שהרופא גדול יותר, אף המלאך המלווה אותו גדול יותר, עד שרופא המלך זוכה כי מלאך רפאל בעצמו מלווהו.

וכתב הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ ז"ע בספרו זרע קודש (פרשת תצוה): רפאל גימטריא שו"ה, שעומד מימין, וממליץ בזכות אבותינו אברהם יצחק ויעקב, שלאברהם ניתוסף ה' וליצחק ש' כמו שנאמר (תהלים קה, ט) ושבועתו לישחק, ויעקב נתוסף לו לפעמים אות ו', הרי אותיות שו"ה. עכ"ל.

והנה, מגלה לנו רבי צבי אלימלך מדינוב ז"ע בספרו בני יששכר (מאמרי השבתות - מאמר ו אות י"ב, מאמרי חודש ניסן מאמר ד' ובעוד מקומות) כי יש הבדל בין רפואה הבאה ממלאך רפאל לרפואה בהאה מבורא עולם. וכך מביא את דברי הזוה"ק על הפסוק בירמיה "רפאני ה' וארפא", ולכאורה מדוע צריך לומר "וארפא"? ואומר הזוה"ק, הכוונה שהרפואה הנעשית על ידי המלאך רפאל אינה רפואה בטוחה עולמית, משא"כ הרפואה שהיא מן השי"ת בלא שליח היא רפואה בטוחה עולמית, וזהו פירוש רפאני ד' אתה בעצמך, אז וארפא בודאי לעולמים.

ומסביר הבני יששכר: דהנה הוא מלאך עובד וזו עבודתו לרפאות והנה הוא משתוקק שאחר יום או יומים שוב ישלחהו השי"ת לעבוד העבודה שממונה עליה ולכן אינו מרפא בשלימות.

בזה יש לבאר את מאמר התפילה "רופא חולי עמו ישראל", כפי שסיפר הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך (הובא בספרו הליכות שלמה על הלכות תפילה), שהגאון רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל נשאל פעם על ידי גוי אחד, איך אתם אומרים בתפילתכם "רופא חולי עמו ישראל"? והשיב לו שבאמת אנו מברכים גם "רופא כל בשר" בברכת "אשר יצר" ואזי כוונתנו על כל אנשי העולם, אלא שברכה זו שבשמונה עשרה מיוחדת היא על ברית המילה כמבואר בגמרא במגילה (ז:): לפיכך נתקנה ברכה זו שמינית לפי שמילה ניתנה בשמיני. ולכשיצא הנכרי מלפניו אמר הגאון ז"ל לתלמידיו, שעל פי האמת יש בזה ביאור נוסף, שרופא חולי עמו ישראל הוא על המעלה המיוחדת לישראל, שרפואתם היא גם באופן שמחוץ לדרכי הטבע של כל הברואים.

אולם לפי דרכינו יש לפרש, כי אצל הגויים הקב"ה שולח את המלאך רפאל לרפאות אותם, ממילא אין להם רפואה גמורה. אולם אצל עם ישראל הקב"ה בכבודו ובעצמו בא לרפאותם ולכן יש להם רפואה שלימה.

בזה יש לתרץ את הקושיה כתב הרבי רבי אלימלך ז"ע בספרו נעם אלימלך (פרשת בהעלותך) וז"ל: "נמצא ע"י התפילות הם (- המלאכים) יודעים מחשבות האדם אם טוב ואם רע, אבל בלא

תבוא על ידי בורא עולם ולא על ידי מלאך, כדי לזכות לרפואה חדשה, וגם אצל חולה שאין רפואה למחלתו, הקב"ה יברא עבורו רפואה חדשה.

סגולת שבת קודש פרשת בהעלותך:

מובא בספר אמרי פנחס (קאריץ אות ק"ד): ... זה שמעתי כבר, ולא שמעתי בדיוק, שאמר בשם ר' שמואל ווארחיווקער בסגנון זה: בכל פרשת בהעלותך מתעורר אור מאיר או מתגלה אור הגנוז, ושהראה ר' שמואל בזוהר, בכל מאמר שעל פרשת בהעלותך שבכל אחד מרומז אור הגנוז, והוא נ"י אמר שאינו זוכר כלום. ע"כ.

וכידוע הרה"ק רמ"מ מלעלוב זי"ע התמיד במשך ארבעים שנה רצוף לעלות למירון בשבת זו, ואף כשהיה המצב הביטחוני קשה, וכן כשהיה חולה ומרותק למיטתו המשיך במנהג זה במסירות נפש.

כשהראו לרבי את דברי הזוה"ק באידרא רבא, המקשר את החוט המשולש בין קדושת פרשת בהעלותך והתנא האלקי הרשב"י, וכמו"כ הראוהו לדברי הרה"ק ר"פ מקאריץ במדרש פנחס, האומר שבכל שבת פרשת בהעלותך מתעורר אור מאיר או מתגלה אור הגנוז, שהראה רשב"י בזוהר הקדוש, הגיב על כך האדמו"ר מלעלוב זצ"ל ואמר: כשעשיתי זאת לא ידעתי את כל העניינים האלה, אך כאשר יהודי עושה מעשה באמת, מוצאים לזה אח"כ מקור (משה איש האלקים פל"ז).

כמו כן האדמו"ר ר' מרדכי מלכוביץ זצ"ל היה נוהג כשהלך לטבול במקוה ערש"ק פרשת בהעלותך, היו מזמרים אחריו בכלי זמר, ואמר הטעם: משום דכתיב בפרשה זו "כי ה' דיבר טוב על ישראל" (ומפרש שם שטוב היינו אור הגנוז).

שבת המסוגלת לרפואה:

כתב בספה"ק תורת אמת (לובלין פרשת בהעלותך): השבת הזו המקור והשורש של הרפואה, כי נזכר בסדרה זו תפילת משה רבינו ע"ה על מרים: "אל נא רפא נא לה". והנה לא מצינו בכל התורה שמה רבינו יתפלל על איזה פרט נפש, רק עבור כל הכלל ישראל, זולת בכאן שהתפלל על מרים, אמנם גם בכאן הועילה תפילתו על כל הכלל ישראל לדורי דורות, כידוע שנקרא עבור זה 'רעיא מהימנא' כרועה נאמן שמשגיח בעין חמלתו על כל פרט, והיינו כידוע שהבאר היה בזכות מרים, והיינו השורש והמקור של הכלל וכאשר התפלל משה רבינו ע"ה על המקור שיתרפא, ממילא הועילה תפילתו על הכלל כולו, להיות נפתח מזה מקור הרפואה, וכדאיתא במדרשים על מי שטבל ונזדמן לפניו בארה של מרים מדי נתרפא, והיות מפני שהוא מקור הרפואה של העולם. ע"כ.

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מרת סבתי האשה הצדקנית

פורטונה מזל בת שרה ע"ה

נפטרה י"ז סיון תשע"ג

זה אינם יודעים מחשבות האדם". לפי זה שיש לומר, כי כאשר האדם מתפלל ללא הזכרת שמו של החולה, אין המלאך רפאל יודע למי כוונתו ואין הוא מרפא אותו, ובאה הרפואה מהקב"ה בכבודו ובעצמו, כי אנחנו מעדיפים שהרפואה תבוא מבורא עולם שהיא רפואה עולמית מאשר רפואה הבאה מהמלאך רפאל.

אולם בשאר דברים שלא מצינו בזה חילוק והבדל בין השפעה הבורא מבורא עולם להשפעה הבאה דרך מלאכים, לכן שפיר יכול להזכיר את שמו של הזקוק לישועה כי גם אם ההשפעה תבוא דרך מלאך אין בזה ל חיסרון.

ומיושב היטב מדוע במסכת תענית אכן הזכירו את שמם של הזקוקים לישועה, כיון שלא היה זה בעניני רפואה ולא איכפת לן שתבוא הישועה אף דרך מלאך.

שכנה של הגה"צ רבי שמשון פינקוס זצ"ל חלתה במחלה, הרב פינקוס לקח על עצמו לדאוג לרפואתה הוא נסע עם הרב שמעון רגובי שליט"א (עסקן רפואי ידוע) בכל העולם לחפש לה תרופה, התחנה האחרונה בחיפושיהם היתה בעיר סאן דייגו שבקליפורניה, הם הגיעו לשם בעקבות מידע על רופאה שטענה שמצאה תרופה למחלה.

הם התאכסנו באיזה בית מלון וישבו עם הרופאה לחקור על התרופה שלה, אם זה אכן עוזר, הרב רגובי שיש לו ידע רחב ברפואה טען כמעט מהתחלה שהרפואה הזו מדברת שטויות, אבל הרב פינקוס עדיין לא השתכנע הוא היה חייב לבדוק ולברר עד הסוף אם זה אכן כך, אולי יש כאן הצלת נפשות, הם התווכחו שעות על גבי שעות, על התרופה והשפעתה, וכל פעם העלו מסכת טיעונים חדשה הלכו וישבו לדון עם הרופאה על הטיעונים הללו.

כך נמשכו הדיונים ביניהם במשך כעשרה ימים ולילות רצופים, בשעות הלילה המאוחרות היה הרב רגובי נופל על המיטה ונרדם מרוב עייפות אבל הרב פינקוס התיישב ולמד ספר יצירה בניגון שלא מהעולם הזה, לילה אחד התעורר הרב רגובי ולא יכל לישון, קרא לו הרב פינקוס ואמר בוא נלמד קצת ספר יצירה, הוא ממש החיה אותו...

עד שהגיע אותו לילה שהצליח הרב רגובי להוכיח לו שהרפואה הזו מדברת שטויות ואין בתרופה שלה כדי להועיל ולו במשהו.

באותו רגע הרגיש הרב פינקוס שהעולם חרב על האשה המסכנה השוכבת ומתפתלת בייסוריה, הוא ישב ודמם לכמה רגעים, ופתאום קם הרב פינקוס על רגליו ואמר בהתלהבות לרב רגובי: "אתה יודע שיש תפילה אחת שכתוב בה לשון בריאה, וזה 'בורא רפואות' אתה יודע למה? כדי להורות לעם ישראל אמונה, שהקב"ה לא רק ברא רפואות פעם, אלא הוא בורא כל רגע ורגע, כך שיתכן שאותו דבר עצמו שעד היום לא ריפא יכול להתחיל מכתת לרפאות שהרי הקב"ה הוא בורא רפואות בא נתחזק באמונה".

את השיעור הזה באמונה הרב שמעון רגובי לא ישכח לנצח, הרעיון הזה הוכח לו בכמה הזדמנויות פילאיות, ואחת מהם היתה, שהגיע לפניו מקרה של בחורה צעירה שחלתה במחלה חשוכת מרפא, ההורים השבורים באו למשרדי עזר מציון ובכו לפניו שיעשה משהו למען ביתם, אבל קצרה ידו מהושיע הוא ידע בביורר שלבעיה הזו רח"ל אין תרופה והיא נידונה רח"ל למות תוך תקופה קצרה.

אבל הרב רגובי לא הרים ידיים, הוא ערך חיפוש באינטרנט בכל רחבי העולם אולי יש איזשהו רופא או תרופה בנידון, עד שלאחר חיפוש של שעות ארוכות הוא גילה שנפתחת קבוצת מחקר של תרופה ניסיונית לאותה בעיה באחד מקצווי תבל, הוא יצר קשר עם הפרופסור המלווה את המחקר, ולאחר מסע שכנועים ופרוטקציות הצליח להכניס את אותה בחורה לקבוצת הניסוי הראשונה... רח"ל לא היה לה כבר מה להפסיד, רק להרוויח....

בברכת גדולי ישראל היא טסה עם הוריה לאותו מקום נידח, והחלו הרופאים והמדענים במחקר ובפתוח של התרופה, עשרים אנשים שחלו במחלה הזו רח"ל נאספו מכל רחבי העולם לאותה קבוצת מחקר, תשע עשרה אנשים שהשתתפו הלכו לעולמם, היחידה שהבריאה זה אותה בחורה יהודיה, המחקר נסגר כי אחוז אחד לעשרים נחשב כשולן בפיתוח התרופה...

את כל המחקר הזה עשה הקב"ה כדי לברוא תרופה לאותה בחורה יקרה שהתרפאה בחסדי הש"ת, וכיום היא נשואה באושר ובבריאות והקימה משפחה לתפארת... ללמדך שהקב"ה בורא רפואות כל רגע ורגע....

על פי מעשה זה יש לומר, כי מלאך אינו יכול לברוא רפואות חדשות, מהשבח של "בורא רפואות" נאמר רק אצל בורא עולם, לכן בתפילה אצל חולה בדוקא לא מזכירים את שמו, כדי שהישועה